

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 360/08-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. októbra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť L. M., S., zastúpenej advokátom JUDr. J. C., T., vo veci namietaného poručenía základných práv podľa čl. 21 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 12 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd vydaním príkazu na vykonanie domovej prehliadky Okresným súdom Martin z 15. júla 2008 sp. zn. OSMT-V-8-1/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. augusta 2008 doručená sťažnosť L. M. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 21 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 12 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) vydaním príkazu na vykonanie domovej prehliadky Okresným súdom Martin (ďalej len „okresný súd“) z 15. júla 2008 sp. zn. OSMT-V-8-1/2008.

Zo sťažnosti vyplýva, že 18. júla 2008 vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru M. (ďalej len „vyšetrovateľ“) vykonal domovú prehliadku v rodinnom dome v S., ktorý je jej vlastníctvom a ktorý užíva. Pri vykonaní prehliadky jej vyšetrovateľ doručil aj príkaz na domovú prehliadku vydaný okresným súdom. Až v uvedenom momente sa prvýkrát dozvedela o príkaze na vydanie povolenia na vykonanie domovej prehliadky. Povolenie bolo vydané na základe podozrenia z výroby a predaja omamných látok kanabinoidného typu rastlinného pôvodu v jej rodinnom dome. Pri prehliadke sa však nič nenašlo. Okresný súd pri povolení vydania na výkon domovej prehliadky postupoval v rozpore s § 100 Trestného poriadku. Rozhodnutie riadne neodôvodnil, a bez toho, aby zisťoval materiálne predpoklady na povolenie takého úkonu. Sťažovateľka poukázala aj na konanie v rozpore s ustanovením § 99 Trestného poriadku. Vykonanie, resp. povolenie domovej prehliadky nesplnilo podmienky na jej vykonanie, čo vo svojej sťažnosti rozoberá. Poukazuje na relevantné skutočnosti so zdôraznením toho, že z povolenia nie je známe, aký vzťah mali mať informácie pre policajného orgány ku konkrétnej veci, a nie je odôvodnené ani podozrenie na spáchanie trestného činu. Okresný súd navyše neprihliadol k osobám, u ktorých sa mala vykonať domová prehliadka, pretože tie neboli nikdy trestne stíhané. Na vykonanie domovej prehliadky nebol teda daný žiadny dôvod, preto došlo k porušeniu jej základných práv, na základe čoho žiadala o vydanie tohto nálezu:

„1. Právo sťažovateľky na nedotknuteľnosť obydlia zakotvené v Čl. 21, ods. 1, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, Čl. 12, ods. 1, ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a Čl. 8, ods. 1, ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, vydaním príkazu na vykonanie domovej prehliadky Okresným súdom Martin, zo dňa 15. 7. 2008, Č. p.: OSMT-V-8-1/2008, porušené bolo.

2. Sťažovateľke sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 50.000,- Sk, ktoré je Okresný súd Martin povinný zaplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky sa ukladá povinnosť zaplatiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľky vo výške 8.011,- Sk, na účet právneho zástupcu sťažovateľky advokáta JUDr. J. C., T...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich s medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takého práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s napadnutým uznesením okresného súdu a jeho skutkovým a právnym záverom uvedeným v napadnutom rozhodnutí, teda s interpretáciou príslušných zákonných ustanovení v jej veci.

Z citovaného čl. 127 ústavy vyplýva, že ústava rozdeľuje ústavnú ochranu základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 52 ods. 4 ústavy).

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru je povinný pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 55/98).

Pretože v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecného súdu, pri predbežnom prerokovaní bolo v právomoci ústavného súdu len posúdenie, či účinky výkonu právomoci všeobecného súdu (v danom prípade okresného súdu) vo veci sťažovateľky, t. j.

rozhodovanie o povolení výkonu domovej prehliadky sp. zn. OSMT-V-8-1/2008 z 15. júla 2008, bolo zlučiteľné s citovanými článkami ústavy.

Vec bola na okresnom súde vedená so stupňom utajenia. Ústavný súd sa však z pripojeného spisu okresného súdu oboznámil s celým obsahom tohto spisu a dospel k záveru, že postup okresného súdu pri odôvodňovaní svojho skutkového a právneho záveru vo veci sťažovateľky nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak sa tieto natoľko odchýlili od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne popreli ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté rozhodnutie okresného súdu takéto nedostatky nevykazuje a na meritórne preskúmanie uvedeného rozhodnutia preto ústavný súd nie je oprávnený. Inak povedané, po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia okresného súdu a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľka uviedla v predmetnej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký jeho výklad ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku citovaných v napadnutom rozhodnutí, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s označenými článkami ústavy a listiny. Preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. októbra 2008